

Strada Ficțiunii

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitorii din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

FEDERICA BOSCO

Născută la Milano în 1971, Federica Bosco este scriitoare și scenaristă. După ce a obținut o diplomă în lingvistică și a urmat timp de un an cursurile Facultății de Drept, a călătorit prin lume câțiva ani, debutând apoi cu romanul *Îmi plăci la nebunie* (*Mi piaci da morire*, 2005; ALLFA, 2009), devenit rapid bestseller. Au urmat *Cercasi amore disperatamente* (2006), *Dragostea nu-i de mine* (*L'amore non fa per me*, 2007; ALLFA, 2010), *Dragostea nu-mi dă pace* (*L'amore mi perseguita*, 2008; ALLFA, 2011).

După uriașul succes de public al Monicăi, personajul de neuitat al acestor romane, și după apariția manualelor „de supraviețuire“ conținând sfaturi pentru a-l recunoaște pe Făt-Frumos și a-l uita pe fostul iubit, romanul de față este rodul a două mari pasiuni ale autoarei: dansul și Anglia.

Vocea autoarei

„Nimeni nu te învață să ai talent. Nu sunt de părere că experiența directă este fundamentală: gândiți-vă la Jane Austen, care și-a scris toate romanele fără să scoată nasul afară din casă! Talentul, imaginația și modestia sunt, după mine, cel mai bun cocteil.“

Federica Bosco

FEDERICA BOSCO

ÎNDRĂGOSTITĂ
DE UN ÎNGER

Traducere din limba italiană de
Camelia Zara

EDITURA ALLFA

INNAMORATA DI UN ANGELO

Federica Bosco

Copyright © 2011 Newton Compton editori s.r.l.

ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN ÎNGER

Federica Bosco

Copyright © 2013 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOSCO, FEDERICA

Îndrăgostită de un înger / Bosco Federica;
trad.: Camelia Zara. - București: Allfa, 2013
ISBN 978-973-724-423-9

I. Zara, Camelia (trad.)

821.131.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30 ; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Olimpia Novicov
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

*Lui Francesco Scardamaglia,
pentru că mi-a dăruit atât de mult.
Cartea asta ți-ar fi plăcut!*

CAPITOLUL 1

Te trezești într-o bună dimineață și ești deja adolescentă.

Așa, fără vreun preaviz, de azi pe mâine, te trezești în corpul unei străine care se consideră supraponderală, urăște pe toată lumea, se îmbracă numai în negru și are gânduri sinucigașe 84% din timp.

Nici eu nu am făcut excepție.

În ziua în care au împlinit paisprezece ani colegele mele din clasă au avut parte de o nebunie de petreceri. Au cerut (și obținut) închirierea unor localuri exclusiviste, haine de mii de euro, DJ internaționali, open bar, catering pe bază de sushi, minicar, până și un ponei.

Mama m-a dus la un restaurant indian împreună cu partenerul ei și mi-a făcut cadou o carte de poezii de Pessoa, spunându-mi că sunt destul de mare ca să le pot citi.

Tata în schimb mi-a transmis felicitările lui cu două zile întârziere și a insistat să mă duc la *ei* la cină.

Ei erau familia perfectă: tata, Libby, Adrian și Seb, declarația oficială a eșecului familiei noastre.

De parcă noi am fi fost copia cea urâtă.

În definitiv am fost fericiți câțiva ani: am petrecut împreună zile de naștere și sărbători legale, am pus la cale vacanțe meseri-așe, ne-am molipsit unul de la altul de pojar și varicelă și mi-am vândut fiecare dințișor de lapte pe un bănuț.

O grămadă de poze stau mărturie.

E adevărat că în fotografiile ajungi să zâmbești chiar dacă nu ai chef, dar pe vremea aceea eram profund convinsă că totul merge bine între ai mei, pentru că mă simțeam liniștită, protejată și sigură, cu toate că epitetele astea par acum ca dintr-o reclamă pentru absorbante.

Tatăl meu nu era dintre acei părinți care te duc să patinezi sau să mănânci înghețată, și nici dintre aceia care la demonstrația de balet începe să strige „Aia e fetița *mea!*“, filmând totul cu înverșunare.

El te asculta mai mereu într-o doară, de parcă s-ar fi gândit la invenția secolului sau la cum se poate dezlipi guma de mestecat de pe trotuare, iar dacă îl rugai să-ți repete ce îi spusese doar cu o clipă înainte, te privea cu un aer nedumerit și te întreba ce e de mâncare la cină.

De parcă ar fi fost un musafir.

Unul la care te aștepți, dintr-un moment în altul, să ceară nota de plată a camerei.

Și într-adevăr într-o zi și-a făcut valizele și ne-a convocat în biroul lui ca să ne spună adio.

Nu îi voi uita niciodată cuvintele.

După ce a îngenuncheat în fața mea, mi-a zis ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume:

— Chiar dacă nu o să mai locuiesc aici și voi fi tatăl altor copii, întotdeauna voi rămâne și tatăl tău.

Acel și m-a rănit mai mult decât orice.

La fel ca atunci când ți se spune să oferi bomboane și celorlalți copii.

„Nu fi egoistă, lasă-l pe tatăl tău și celorlalți copii!“

Și astfel, din ziua aceea a devenit tatăl și soțul anului, dar nu pentru noi.

Când i s-au născut gemenii ne-a sunat în toiul nopții, plângând în hohote, iar mama a devenit cea mai bună prietenă a lui. Un fel de confidentă pe care o poți suna oricând ca s-o întrebi cum să fierbi un ou sau ce șampon anti-mătreață să folosești.

Și chiar dacă ea încerca să se poarte normal, se vedea de la o poștă că încă mai suferă.

În timp ce eu continuam să nu mă simt prea grozav în pielea mea.

De fapt, nici nu prea aveam de ales: cu o mamă italiancă și un tată englez era ușor să nu mă simt nici cal, nici măgar.

Părinții mei se cunoscuseră la Florența, unde tata urma unul dintre cursurile alea inutile de italiană pentru străini, iar ea era profesoara lui.

A fost dragoste la prima vedere și, cum se întâmplă în astfel de cazuri, poate că ar fi meritat un strop de prudentă în plus. Pentru ea, tata fusese primul și singurul, o repeta mereu, dar cred că relația lor se înfiripase în jurul acelei prejudecăți, tipic italiene, că anglo-saxonii sunt dinamici și independenți.

Tatăl meu era dinamic ca un bloc de ciment și independent ca un copil de trei ani.

Singura dată când a dus-o la o cină de Sfântul Valentin, după ce ea îl exasperase o lună de zile, a fost într-un birt pentru turiști de lângă Piața San Lorenzo, unde a comandat jumătate de litru din vinul roșu al casei, provocând indignarea mamei mele.

De atunci a încetat să mai spere într-o schimbare și n-a mai pretins nici cadouri, nici flori, nici întâlniri.

Întotdeauna m-am întrebat dacă povestea lor de dragoste n-o fi fost numai în capul mamei mele, pentru că, sinceră să fiu, Giles chiar nu avea nimic deosebit sau irezistibil.

Când ea spunea că s-a măritat cu un englez, toate prietenele și-l imaginau ca pe un Hugh Grant, Colin Firth sau chiar Ozzy Osbourne, însă când le arăta poze cu el păreau așa dezamăgite încât, ca să n-o rănească, mai comandau un rând de șampanie și ciocneau pentru un cămin fericit, sperând în sinea lor că *măcar* e un animal în pat.

Tata nu avea nici măcar simțul englezesc al umorului: era un toțilar plicticos cu un cardigan bej, deja chel la douăzeci de ani, cu fața băgată în *The Guardian*.

Nici nu vreau să mă gândesc ce fel de animal era în pat.

După nici un an a început să insiste să se mute în Anglia și a trimis sute de CV-uri ca să se angajeze într-o bancă oarecare din Londra.

Mamei în schimb i-a fost de ajuns un singur CV ca să se trezească cu oferta unui post la Universitatea din Leicester, patria trupei Kasabian, ca profesoară de italiană, și s-au mutat acolo șase luni mai târziu, când era deja însărcinată cu mine.

Leicester nu era Florența, dar nici Londra, și tata nu era mulțumit. Nu i-a trebuit mult să se îndrăgostească de o brokeriță de la Barclays Bank.

Astfel, cu aceeași imprevizibilitate cu care, într-o zi, m-am pomenit în corpul unei adolescente, acum șase ani, într-o bună zi, tatăl meu a ieșit din viața noastră pentru totdeauna.

La fel ca la „reacțiile ireversibile“ de la lecția de chimie, când arzi ceva sau fierbi prea mult un amestec, până se evaporă.

Și îți dai seama că viața ta (cu bune și cu rele) nu va mai fi niciodată la fel și, oricât te-ai strădui să te prefaci că totul merge de minune, înăuntrul tău știi foarte bine că cele mai frumoase clipe aparțin deja trecutului.

Iar timpul care va veni va trebui să-l petreci încercând să-i faci pe ceilalți să creadă că te simți nemaipomenit, că nu e nevoie să se îngrijoreze pentru tine sau să se simtă obligați să-ți dea o mână de ajutor.

Inutil.

Până în ziua metamorfozei, viața mea fusese ca o duminică ploioasă, lungă și plictisitoare, împărțită între școală și lecțiile de balet.

Petreceam o grămadă de timp scriind poezii fără valoare și privind la nesfârșit caseta video cu *Cenușăreasa*, de Prokofiev, interpretată de Sylvie Guillem, pe care mi-o făcuse cadou mama și care acum nu se mai găsea pe nicăieri.

Repetam ore în șir în fața oglinzii, visând să dansez și eu așa.

Ca să fiu sinceră, visam să fiu avansată la rangul de primă-balerină chiar în seara premierei *Lacului lebedelor*, asemenea Sylviei, care reușise asta la numai nouăsprezece ani!

Dar ca să ajung la acest nivel trebuia cu orice preț să intru la Royal Ballet School, imediat după ce aveam să termin liceul. Examenul era greu și, deși pe site-ul lor îi rugau pe elevi să nu se descurajeze în cazul unor neajunsuri economice, eu eram foarte descurajată.

Cred că mama, în adâncul inimii, ar fi preferat să mă duc și eu la mall să fur rujuri și, în ciuda faptului că ținea mai mult decât mine să-mi vadă visul împlinit, amândouă știam că nu ne putem permite prea multe, căci tata îi avea deja pe cei doi gemeni

de care să se îngrijească. De aceea făceam tot posibilul să nu vorbim despre subiect.

Nu eram genul de copil pe care visează să-l aibă părinții (presupunând că există un gen ideal). Nu pentru că aș fi fost o zvăpăiată, ci fiindcă, de când plecase tata, nu mai zâmbeam și nu eram deloc ceea ce se cheamă o bună companie.

Mama îmi repeta de multe ori că o fac să se simtă singură, mai ales când ieșeam undeva cu mașina.

Ce puteam să fac, dacă nimeni nu-mi înțelegea glumele?

De aceea făceam lungi plimbări cu bicicleta, singură, ascultând Pearl Jam.

Lecțiile pe care le luam de ani de zile la școala de balet din Leicester nu mai erau de ajuns, acum venise momentul să fac marele salt înainte sau să renunț pentru totdeauna.

Și, cu circumstanța agravantă a unui corp pe care nu-l mai simțeam ca fiind al meu, proasta mea dispoziție devenise aproape patologică.

Singura care mai reușea să mă facă să zâmbesc era Nina, cea mai bună prietenă pe care ți-ai putea-o dori.

Eram împreună de la grădiniță și ne plăcea să spunem că suntem surori, chiar dacă eram cât se poate de diferite. Eu aveam părul scurt și negru, ochii căprui, pielea albă înțesată de pistrui și o anumită predispoziție pentru nefericire, pe când ea avea părul lung blond-miere, ochii gri și era mereu binedispusă.

Nu degeaba avea o familie minunată pe care întotdeauna i-o invidiasem, un frate mai mare extraordinar, militar în Marina Regală, o mamă mereu veselă – care gătea dumnezeiește – și un tată căruia nici prin cap nu i-ar fi trecut să iasă să-și cumpere țigări fără să anunțe și care ne-a dus la concertul trupei Tokyo Hotel lăsându-ne departe de stadion, ca să nu ne simțim stânjenite.

Mama nu știa să gătească, iar tata habar n-avea cine sunt Tokyo Hotel.

Când eram mici, în fiecare an Nina îi scria lui Moș Crăciun să-l întrebe dacă pot fi adoptată de familia ei, iar mama ei, cu multă delicatețe, îi spunea că părinții mei s-ar fi întristat foarte mult dacă s-ar fi întâmplat așa. După ce ai mei s-au despărțit, am

început să-i trimit eu scrisori lui Moș Crăciun, din an în an mai amenințătoare, până când, în cele din urmă, m-am dat bătută.

Nina în schimb nu se dădea niciodată bătută și a scris cu mâna ei o declarație în care afirma că ea și cu mine, în ciuda tuturor, suntem (și o să fim mereu) surori, declarație pe care am semnat-o solemn, într-o noapte cu lună plină, cu sângele nostru.

Nimic n-ar fi putut să ne despartă, eram de neînviș, eram unice, dar, înainte de toate, încă mai credeam în Moș Crăciun.

În acea noapte cu lună plină aveam nouă ani. Acum aveam aproape șaisprezece și nimic nu ne rănise încă, nici un băiat simpat, nici invidia colegelor, nici o notă proastă.

Nina era sora mea, iar eu a ei. Și asta ne era de ajuns.

Când dormeam împreună acasă la mine sau la ea, în loc să ne preocupe aventurile păpușii Barbie la fermă, rămâneam treze până în zori și ne imaginam prima noapte de dragoste.

Nina visa s-o petreacă cu Robert Pattinson, și o vedea cam așa:

Și-au intersectat pentru prima oară privirile după premiera lui *Twilight* și ea, în loc să înceapă să strige din toți rărunchii ca toate celelalte proaste, l-a privit intens, schițând un zâmbet timid. Apoi, când s-a declanșat nebunia, l-a luat de mână, sus-trăgându-l prinsorii anorexice a lui Kristen Stewart, și au fugit împreună pe scuterul ei.

Ea l-a invitat la o pizza într-un mic restaurant, la adăpost de privirile indiscrete, el a rupt o bucătică de pizza, i-a dat-o să mănânce cu tandrețe și a început să râdă în timp ce trăgea de firul de mozzarella cu buzele. I-a șters colțul gurii cu degetele și i-a spus, cu vocea spartă de emoție, privind-o drept în ochi: „Nina, ești *atât* de frumoasă.“ Apoi i-a luat mâinile, i-a sărutat vârful degetelor și i-a zâmbit trist, șoptindu-i: „Rămâi cu mine în noaptea asta... te rog.“ Ea s-a ridicat, l-a mângâiat pe obraz și, fără să spună vreun cuvânt, l-a dus la ea acasă.

Paparazzi i-au urmărit într-o cursă nebunească, dar Nina a virat în mare viteză pe străzi lăturalnice, făcându-i să le piardă

urma, el s-a lipit de ea, iar ea a zâmbit complice către acea lună magică, luându-și rămas bun pentru totdeauna de la micuța Nina.

Ajunși acasă, au rămas îmbrățișați îndelung în întuneric, lăsând deoparte timpul și nebunia lui, explorându-se disperați cu mâinile și cu buzele pentru a-și întipări în minte fiecare clipă. El a strâns-o în brațe și i-a mângâiat ușor fața, urmărindu-i cu degetele conturul frunții, sprâncenele, ochii, obrajii, apoi i-a sărutat buzele ca și cum ar fi fost ceva de preț și extrem de dulce.

Nina l-a luat de mână și l-a dus în camera ei, unde el a întins-o cu gingășie pe pat, susținându-i capul și cufundându-și fața în părul ei. Ea i-a mărturisit fără sfială că e prima oară, iar el, coborându-și privirea, i-a spus că și pentru el la fel.

Au rămas îmbrățișați mângâindu-se și sărutându-se, apoi s-au dezbrăcat încet și au făcut dragoste, lăsându-și trupurile să se contopească într-o pasiune lungă, lentă și senzuală care avea să îi lege pentru totdeauna.

„Te iubesc, Nina“, i-a spus la ureche udându-i fața de lacrimi. „Te iubesc și nu pot trăi fără tine.“ Ea l-a liniștit, răspunzându-i: „Te voi aștepta. Ne aparținem unul celuilalt. Te voi aștepta. Întotdeauna.“ Și întâii zori i-au surprins tandru îmbrățișați și goi, incapabili să-și spună adio. A implorat-o să plece cu el, dar ea a răspuns că lumea ei e acolo, că acea noapte perfectă, de neuitat, avea să rămână unică pentru amândoi.

Nina era incredibil de romantică și era normal să-și dorească o iubire perfectă.

În definitiv, nici nu cunoscuse un alt gen de iubire decât aceea sinceră, corectă și puternică a familiei sale.

De aceea, prima mea noapte de dragoste mi-o imaginasem mereu cu fratele ei, Patrick.

Patrick și Nina erau ființe răsfățate de soartă și plăceau tuturor. Pentru ei viața era un dar minunat și prețios, care nu trebuia irosit, și totul părea al naibii de ușor: prietenii, temele pentru acasă, relațiile. Să fii prietenul lor era un privilegiu, și fiecare minut petrecut cu ei însemna o binecuvântare. Iar eu, care din

nefericire nimerisem în acest triumphi absurd, nu puteam decât să îi ador.

Îl iubeam pe Patrick de când aveam trei ani. Și nu e doar un fel de a spune.

Dacă aș fi fost nevoită să aleg între el și dans, jur că aș fi preferat să mă arunc de pe un pod.

El era cu patru ani mai mare ca mine și întotdeauna mă tratase ca pe o altă soră, iar eu îl lăsasem să creadă că îmi convine rolul ăsta.

Ba chiar, ca să nu trezesc suspiciuni, mă făceam mereu că nu-l suport, răspunzându-i urât sau, mai cu seamă, monosilabic.

L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut, în curtea școlii, atunci când Nina m-a luat de mână și mi l-a prezentat.

— El e fratele meu, iar Mia e sora mea, a spus pe un ton solemn.

Când el a răspuns că așa ceva nu e posibil, Nina a izbucnit în plâns și, ca s-o liniștesc, i-am dat dreptate. Din acel moment am înțeles că Patrick e o ființă aparte pentru mine, dar nu ca mama și tata, nici ca Nina. Când îl vedeam, obrajii mi se înroșeau dintr-odată și simțeam o senzație ciudată în stomac.

Iar cu timpul acest lucru s-a agravat.

Gândindu-mă la iubire și la complicațiile ei, întâlnirea cu Patrick a devenit pentru mine un lucru dureros din punct de vedere fizic, fiindu-mi din ce în ce mai greu să mă prefac că-l detest, mai ales că Nina și-ar fi dat o mână, dacă de asta ar fi fost nevoie, pentru ca cele mai dragi două ființe din lume să se înțeleagă.

Dacă ar fi aflat că de ani de zile visam să mă mărit cu el și să-i fac șapte copii, n-ar fi fost prea bucuroasă.

Existau limite peste care nu-mi era permis să trec, și întotdeauna mă menținusem cu strășnicie în acele hotare, pentru a nu tulbura echilibrul relației noastre.

Patrick era fratele ei în sens absolut, și nu l-ar fi împărțit cu nimeni alta. De fiecare dată când manifesta interes pentru vreo fată, Nina făcea tot ce-i stătea în puteri ca să le pună bețe-n roate.

Da, poate că era un comportament infantil, dar Patrick era atât de extraordinar încât aveai impresia că nicio fată nu s-ar putea ridica vreodată la înălțimea lui – cel puțin nu pe pământul ăsta.

Nu numai că era frumos de ți se tăia respirația, fiindcă, la fel ca Nina, avea aceiași ochi gri ca marea pe timpul iernii și părul aurit de soare, nasul mic și drept și buzele numai bune de sărutat care îi încadrau dinții extrem de albi, dar era atât de generos și optimist încât te făcea să te simți norocoasă doar pentru simplul fapt că te afli lângă el.

Terminase liceul nostru de trei ani, dar profesorii încă mai vorbeau despre el ca despre cel mai strălucit elev al lor și, chiar dacă nu mai era prezent, toți știau cine e.

Cine îl cunoștea sau auzea vorbindu-se despre el rămânea prins în mrejele farmecului său dezarmant, ca într-o vrajă, și nu putea să facă altceva decât să-l iubească.

Putea să conducă pe contrasens și să scape de amendă, să treacă un examen cu nota maximă fără să deschidă o carte și să aplice o încăierare între bețivi numai cu un zâmbet. Însă, mai mult decât orice, ar fi putut face orice fată să se îndrăgostească de el, dar n-a profitat niciodată de lucrul ăsta.

Părea inconstient de puterea pe care o avea asupra celorlalți și se mira de fiecare dată când cineva se arăta deschis față de el.

Și eu aș fi făcut orice pentru el, și prin orice mă refer cu adevărat la *orice*.

Dar eram convinsă că Patrick nu o să fie pentru mine decât un vis cu ochii deschiși, așa că am continuat să-l iubesc în tăcere, de la distanță, la adăpost de gelozii și dezamăgiri, pentru totdeauna.

Școala începea să devină obositoare și în ultima vreme eram tot mai morocănoasă și irascibilă.

Eram ultima din clasă căreia îi venise ciclul și, pentru cineva care nu voia să aibă complicații, asta însemnase o complicație serioasă.

A te *dezvolta* presupunea sâni, retenție hidrică și coapse groase, iar pentru o balerină nu există ceva mai rău de-atât.

Oare nu putea să rămână totul ca înainte? Chiar eram obligată să intru în lumea adulților?

De ce pentru Nina și colegile noastre din clasă era atât de normal să se obișnuiască cu un corp nou, să-și facă noi prieteni și să iasă cu băieții, în timp ce eu nu reușeam să fac altceva decât să scriu în jurnal pagini întregi de gânduri negre?

Prin urmare, notele mele erau în cădere liberă și devenisem ținta preferată a tuturor profesorilor.

Cu cât încercam mai mult să mă camuflez, cu atât îmi puneau mai multe întrebări, cu cât rămâneam în umbră, cu atât se înverșunau împotriva mea și, dacă până atunci fusesem o elevă cu note de nivel mediu, din senin, fără știrea mea, parcă toți se înțeleseseră să vorbească altă limbă.

Literatura devenise un obstacol de netrecut, matematica era mai încurcată decât *Codul lui Da Vinci*, iar franceza o îngrămădire de accente și *s*-uri puse la întâmplare.

Uram cu toată ființa mea liceul, sutienele și Facebook-ul.

Aveam unsprezece prieteni, dintre care unul era mama mea, nu-mi actualizam profilul și nu-mi postasem nicio poză, dar printre contactele mele se afla Patrick, și asta îmi permitea să mă torturez fără să mă expun, urmărindu-i peretele mai ceva ca un agent secret.

În realitate, el nu scria niciodată nimic despre sine, însă prietenii și prietenele lui din toate colțurile lumii îl tagau în poze sau îl invitau la cele mai variate evenimente, iar eu îmi închipuiam că el le răspunde ceva de genul „Imediat ce Mă termină școala venim la voi să facem windsurf în Kawaii“ sau „Mulțumesc, dar i-am promis Miei că o duc să vadă Marele Zid Chinezesc“.

Visam că vom fi mereu împreună, fericiți și nedespărțiți, îmbătrânind în casa noastră de la țară cu nepoții și câinii noștri.

Nu aveam altceva de care să mă agăț decât fantezia, și mă mulțumeam cu asta.

În definitiv nu trebuia să fac altceva decât să simulez o viață paralelă, pentru ca după aia să mă refugiez în visele mele.

Și să fiu *cu adevărat* fericită.

Cred că în fond indispoziția mea venea din conștientizarea faptului că acea stare de grație era pe cale să ia sfârșit, că în curând vom termina liceul și fiecare va merge pe drumul său.

Doar gândindu-mă la asta mi se frângea inima.

Nina voia să devină avocat pentru drepturile omului, voia să-i apere pe cei slabi și să adopte cât mai mulți copii posibil, în timp ce eu eram sigură că într-o zi voi pleca departe pentru a încerca să-mi realizez visul.

Încă nu știam cum, dar trebuia să-mi dau o șansă. Astfel că în acea perioadă trăiam ca o logodnică care simte că totul s-a sfârșit, dar nu vrea să fie prima care o recunoaște.

Fusese o toamnă rece care depășise orice imaginație.

Boilerul se bloca încontinuu. Coboram să-l iau la pumni o dimineață da, una ba, ieșind din duș plină de săpun și riscând de fiecare dată să fac pneumonie.

Ăsta era unul dintre lucrurile care ne făceau pe mine și pe mama să ne simțim singure.

Faptul că nu ne puteam bizui pe cineva care să ne protejeze și să ne apere și care să ne facă viața mai ușoară.

Paul, partenerul mamei, avea o familie și „stăteau împreună pentru copii“, așa că nu era niciodată prezent când aveam cu adevărat nevoie.

Când au intrat hoții în casă, mama le-a urlat de la etaj „Plecați sau trag!“, deși în mână avea foenul, iar când i s-a stricat mașina a cheltuit o avere cu mecanicul, lăsându-se convinsă că schimbarea motorului e o investiție excelentă pentru viitor.

De aceea nu-mi plăcea ideea de a avea nevoie de cineva și așa fi vrut să fiu independentă din punct de vedere emoțional, ca să nu sufăr niciodată.

Chiar dacă nu făceam altceva de o bună bucată de timp.

— Mia! Vocea doamnei Bowen răsună ca o împuscătură, își croi drum printre bănci și mă lovi în plin.

Simțeam răsuflările de ușurare ale colegilor mei care stăteau relaxați în bănci, în timp ce eu îmi sprijineam capul pe banca de lemn.

— Haide, îți șoptesc eu, murmură Nina.

— Nina, nu-i șopti! tună profesoara.

Oricum era inutil, șoptitul m-ar fi ajutat la o testare cu „da“ sau „nu“, și nu când aveam în cap un gol de patru sute de ani de istorie...

Am început să bâlbâi frânturi de fraze ca să dau impresia că știu ceva, dar asta era cea mai proastă tactică: păream nu doar ignorantă, ci și autistă.

Mai rău era că învățasem ore în șir, și cu toate astea îmi simțeam mintea complet goală.

Ca și cum noțiunile ar fi alunecat pe țevă ca apa din chiuveță, fără posibilitatea de a le reține.

— Nu știe, auzii șoptindu-se în spatele meu.

E adevărat, nu știam nimic și nu-mi păsa câtuși de puțin.

Voiam să mă ridic, să răstorn banca și să alerg la Patrick, pentru a-i cere să se însoare cu mine.

Însă în loc să tac și să accept resemnată umilința publică, mă întorsei către voce:

— De ce nu te duci dracului? Te crezi mai bun decât mine pentru că știi din ce an e *Magna Carta*? Știi unde poți să-ți bagi *Magna Carta*?...

Ar fi trebuit să-l las să-și imagineze singur răspunsul în loc să-i explic, căci astfel, cinci minute mai târziu, nu m-aș fi trezit în fața directoarei, care o suna întruna pe mama (care, din ferici-re, are mobilul mereu închis), amenințându-mă că o să pierd anul.

Nu puteam să-l pierd, pentru că mi-aș fi luat adio de la ocazia de a intra la timp la Royal Ballet School, asta presupunând că aveau să mă accepte. Mai târziu, în baie, Nina, îngrijorată, îmi cerea explicații despre ieșirea mea neașteptată.

— Poți să-mi spui ce te-a apucat? Parcă erai fetița posedată de diavol din *The ring*!

— Nimic, m-a enervat, îi răspunsei râcâind un abțibild vechi de pe perete.

— Mă, nu-ți dai seama că puteai să fii exmatriculată? Vrei să pierzi anul?

— Nina, te rog, parcă ai fi mama, nu începe și tu.

Îmi luă mâinile într-ale ei: